Privește-mă în comparație cu aspectul unei imagini artistice

On Octombrie 22, 2022

O transpunere a personalității Creatorului în natură este o reproducere fidelă a ceea ce te aștepți să vezi într-o imagine care trezește amintiri.

Astăzi privesc cu totul diferit marea, acest spațiu al absolutului în care puțini se încumetă să-și construiască povestea vieții. Ea este molipsitoare prin felul în care o văd cu colțul ochilor, ca pe o iluzie a unei realități intense, ca un fel de senzație amăgitoare de deja-vu menită să mă aducă în cel mai vulnerabil punct al artei: actul de a privi cu multă suspiciune orice reprezentare, și cea perspectivală și cea neperspectivală, oricare ar fi ea.

Marea este emoție, metaforă, viziune, este noțiune, idee, gând și vis deopotrivă. Iar într-o versiune artistică, în marea variabilitate a activității creative, marea își revarsă harurile în sufletul meu printre vastele comori ale unei imaginații fermecătoare, reflectând o taină de tip borgesian în care totul se poate atinge doar într-un vis din spatele amintirilor. Este și asta o forma de a face artă, folosind orice mediu pentru a reprezenta o idee artistică, emoția sau imaginația.

Cuvintele îmi sunt insuficiente pentru a-mi exprima admirația și recunoștința față de ceva exterior, la *creazione di una natura immutabile*, în proporțiile cuvenite reprezentării ideii de "început fără sfârșit" concepută pe linia plasticității metaforice pe care o capătă insistența privirii mele în momentele de "back în time".

Ţineți cont de asta ! Orice artist, gândind într-un flux de imagini, simboluri, reprezentări ale imaginației care adesea nu își au baza în nicio percepție, poate să denatureze experiența timpului, *trăitul într-o clipă*, la fel cum o pată minusculă de culoare poate schimba aspectul celei mai mari picturi. Artistul riscă astfel să nu-și mai desprindă privirea de la ceea ce l-a afectat sufletește.

Leadership: Poți să demonstrezi că există o legătură între procesul percepției vizuale în sine și conștientizarea acestei percepții vizuale, experimentând fiorul retrăirii unui eveniment semnificativ?

Limbajul marii îmi spune totul despre gândirea mea, considerând că dețin tainele pe care doar natura le păstrează și le poate reda celor care știu să o asculte. Marea rămâne o zonă ocultată, definită printr-un *Idearesthos Misearostys*, multiplicarea nostalgică a unei stări de adorație, însoțită de fiorul comuniunii mistice, evocând parcă acea dorință și așteptare pe care o am față de un vis care nu mă lasă în pace.

Şi nu numai atât. Cred că marea este o înrudire între obiectul percepției (ceea ce se impune în prim plan) și câmpul percepției (ceea ce trece în planul secund) pe fundaluri care se complică gradual, pretinzând din partea privitorilor să o completeze mental cu atribute simbolice divine.

Încă o dată, pot să simt toată mulțumirea, toată liniștea de care se poate bucura vasta întindere a unei realități cutezătoare, imuabilă, interpretativă. Văd marea cum se adâncește treptat, ca să nu-i sperie pe cei care nu știu să înoate, o văd cum se sparge-n bucățele lovind țărmul, dar în necuprinsul ei rămâne intactă. O văd cum se agită, o văd cum își schimbă culoarea aproape în fiecare zi, cum își aduce spre țărm adâncul suspinelor grele, cum descoase secrete din oameni, cum se scutură de spume printre stânci de piatră și cum își leagănă cu suplețe valurile, vrând parcă să-și creeze un profil de stabilitate, de echilibru

natural.

Şi iată ce-mi spuse marea: *"Voi fi foarte bucuroasă, preaslăvite pictor, dacă îți vei da osteneala să lămurești unele din îndoielile mele care dau nesiguranță percepției mele despre frumos, despre artă, despre felurite alte subiecte plăcute pentru desen și pictură. Deci, nu-ți fie de mirare dacă tratatul tău despre totalitatea observațiilor care dau experiența vizuală a unei realități obișnuite, îți va pune în față o seamă de probleme și întrebări la care, dintr-o reală pricepere doar a naturii omenești, nu îți vor furniza niciun răspuns concret. N-ai vrea, cu acest prilej, să-mi împărtășești și mie părerile tale despre frumosul pe care vrei să ți-l construiești pe seama mea?"*

Leadership: Poți să te identifici cu vibrația unei experiențe mistice de neuitat într-un proces de receptare a unei imagini de referință, fapt care să conducă la formarea altei imagini?

Marea îmi absoarbe toată ființa în mirajul cu care cuprinde, inspiră și dă contur unei noi povești de viață. Aici, în perimetrul amintirilor și al viziunilor poetice, sau ficțiunilor grandioase de tip borgesian, își face loc cel mai bine povestea lui Nils Holgersson scrisă de Selma Lagerlöf.

Într-una din călătoriile sale, plimbându-se pe o plajă părăsită, Nils văzu pe nisip un bănuț de aramă, ruginit. Dându-și seama că avea de-a face cu un lucru lipsit de orice valoare, nici nu se gândi să-l ridice și să-l pună în buzunar, ci îl zvârli cu piciorul cât colo. Când vru să plece mai departe, rămase uluit văzând că la o depărtare de câteva sute de pași se înalță un zid lung, cu creste și turnuri. Se strecură pe sub poartă și intră în orașul necunoscut. Așa ceva nu-i văzuseră niciodată ochii. Numai prăvălii cu lucruri prețioase, oameni deosebit de arătoși, case înalte pline de măreție, frontispicii împodobite cu ornamente care mai de care mai meșteșugite, etc. Oriunde își arunca ochii vedea numai însuflețire. Era raiul pe pământ. Nils cutreieră bună bucată de timp orașul, nimeni nu-l băgă în seamă, mai ales fiindcă era mic cât un deget. La un moment dat își spuse în sinea lui: "N-am să fiu niciodată atât de bogat să cumpăr ceva de aici ".

Şi, dintr-o dată, la chemarea acestei dorințe, tot mai mulți negustori se strânseră în jurul lui. Toți îi dădură a înțelege că pretindeau ca plată pentru orice produs numai atât: un singur bănuț, oricât ar fi de mărunt, pentru ca blestemul care plana asupra orașului să fie oprit. Dar Nils nu avea niciun bănuț. Atunci toți negustorii începură să plângă cu lacrimi. Înduioșat de starea lor jalnică, și amintindu-și de bănuțul de pe țărmul mării, Nils o luă la goană. Ieși pe poarta din oraș și se îndreptă direct înspre locul unde descoperise bănuțul. Îl găsi imediat. Dar când să se întoarcă spre oraș, nu mai văzu decât marea tălăzuindu-și neîncetat valurile. Orașul dispăruse din nou, pentru încă o mie de ani.

Pentru a te situa într-o imagine care îți reflectă realitatea interioară mai întâi trebuie să dai contur unei povești de care nu te mai poți despărți, cu riscul de a trăi dezamăgirea risipirii unei povești frumoase care însă nu a fost posibilă decât în imaginația ta.

Privește-mă în comparație cu aspectul unei imagini artistice dacă vrei să te raportezi la o realitate care nu cunoaște decât orizontul misticii, transmisă prin filtrul nostalgiei, fapt ce are un impact mult mai profund asupra mentalului și emoționalului. Or marea se constituie ca imagine artistică atunci când surprinde o realitate care de cele mai multe ori e ignorată, trecută cu vederea sau... neștiută !

Așa stau lucrurile. Atunci când continui să te bucuri de senzația de imersiune în lumea de vis a mării, pe care reușesc să și-o creeze mental toți artiștii, începi să te simți ca într-un miraj care, deși e temporar, te face să pornești înainte și nu fii atent la lecțiile învățate. Pe când eșecul, dacă este privit ca pe o lecție, sau ca un pas intermediar, este fenomenal.

La un moment dat aș fi vrut să mă pierd într-un peisaj de poveste, ca într-un miraj pe care marea îl creează într-o zi de vară toridă, însă căldura zilei începea să se simtă cu acuitate, iar asta îmi dădea de știre că nu trebuie să mă hazardez la o gândire utopică unde esența și aparența coincid...

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-in-comparatie-cu-aspectul-unei-imagini-artistice.h